

Arrest

nr. 234 611 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8 / A
7000 MONS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. DEMOL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het feitenrelaas als volgt voor:

“Verzoeker, van Algerijnse nationaliteit, is sedert 2015 gekend bij het Bestuur wegens weigering van afgifte van een visum.

Hij maakte op 05.01.2019 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf.

Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Er werd op 23.09.2019, t.a.v. verzoeker en Mevrouw M. F. F., een meldingsfiche voorgenomen huwelijk opgesteld, nadat zij zich bij het stadsbestuur van Bergen hadden aangeboden om melding te maken van hun voorgenomen huwelijk.

Verzoeker maakte op 27.12.2019 wederom het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf.

Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing van 27 december 2019, met kennisgeving diezelfde dag, kent de volgende motieven:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel West op 27.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te hetend:

Naam: H.

Voornaam: B.

Geboortedatum: 07.07.1985

Geboorteplaats: O. F.

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 27.12.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart vandaag dat hij alleenstaande is.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat hij op 23.09.2019 een melding van voorgenomen huwelijk heeft gedaan bij de administratieve diensten van de stad Bergen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is).

Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België maar geeft hij geen informatie over diens identiteit. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er sprake is van een gezinsleven. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.01.2019 dat hem betekend werd op 05.01.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §1, 11°, 1, §2, 62 en 74/14, §3, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het enig middel licht toe:

"(...)

III. MOYENS

- De la violation des articles 1 §1 11°, 1 §2, 62 et 74/14, § 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Attendu qu'en premier lieu, la partie adverse faite application de l'article 74/14, §3, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers pour ne pas accorder de délai au requérant pour quitter le territoire, nonobstant sa situation familiale particulière et ce alors qu'il mentionne connaître son projet de mariage ;

Qu'il s'agit manifestement d'une violation de l'article 1 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers telle que cette disposition légale doit être interprétée conformément aux travaux préparatoires.

Que l'article 74/14 §3 de la loi du 15 décembre 1980 stipule :

« § 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale ou;

4°

5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2,

4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou

6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Le risque de fuite est défini par l'article 1er 11° de la loi précitée comme :

« Risque de fuite : le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'Etat responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2; »

Elle précise encore :

« § 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas :

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement ;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes :

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre Etat membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre Etat membre, ni levée ni suspendue;

6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres Etats membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. »

Force est de constater que le risque de fuite n'est aucunement justifié par rapport à l'article 1 § 2 de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'inséré par la loi du 21 novembre 2017.

La partie adverse semble uniquement invoquer l'absence de demande de régularisation depuis son arrivée sur le territoire du Royaume ainsi que le non-respect d'un ancien ordre de quitter le territoire émis antérieurement à son projet de mariage, oubliant de facto qu'il lui revient de démontrer un risque réel et actuel par rapport à une situation donnée.

Ainsi, dans le cadre des travaux préparatoires de la loi du 21 novembre 2017, le Secrétaire d'Etat à la politique de migration et d'asile précisait :

« Par rapport aux critiques visant la liste des critères, le secrétaire d'Etat estime qu'il faut citer les exemples qui figurent dans le "return handbook" de la Commission européenne :

- documents manquants;
- absence de coopération pour déterminer l'identité;
- défaut de résidence;
- utilisation de faux documents ou destruction de documents existants;
- non-présentation répétée devant les autorités compétentes;
- déclaration explicite d'intention de non-conformité;
- existence d'une condamnation pour infraction pénale;
- non-respect d'une interdiction d'entrée existante;
- violation d'une décision de retour;
- comportement antérieur (p.ex. une fuite);
- manque de moyens financiers;
- le fait d'être l'objet d'une décision de retour prononcée dans un autre État membre;
- non-respect d'une obligation de départ volontaire.

Ce sont les critères que la Commission européenne souhaite voir transposer en droit interne. Force est de reconnaître que les critères énoncés dans le projet de loi sont moins vagues que lesdits critères. En outre, le projet de loi n'a, par exemple, pas retenu, comme critère, l'existence d'une condamnation pour infraction pénale. Le Conseil d'Etat avait en effet émis des réserves à cet égard bien qu'il s'agisse d'une recommandation de la Commission européenne.

Le projet de loi prévoit en outre que le risque de fuite doit être actuel et réel. Le droit de l'Union européenne n'impose pas que ces deux conditions supplémentaires soient réunies. Tous les motifs actuels de rétention des demandeurs d'asile ne prévoyaient pas non plus ces deux conditions jusqu'à présent.

Le projet de loi prévoit explicitement qu'il doit être procédé à un examen individuel et que l'OE doit tenir compte de l'ensemble des circonstances. L'exposé des motifs précise que : "Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque." (DOC 54 2548/001, p. 19). » (Travaux Parlementaires, La Chambre, 54K2548002)

Que l'existence d'un risque de fuite n'est pas établi conformément à l'article 1 de la loi du 15 décembre 1980 tel qu'interprété en accord avec les travaux parlementaires ; Il n'est à tout le moins pas suffisamment motivé en ce qu'il ne permet pas de démontrer que la partie adverse a bien pris en considération l'ensemble des circonstances propres à la situation individuelle du requérant !

La décision attaque viole donc les articles 1 §1 11°, 1 §2, 62 et 74/14 § 3 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Par son comportement, la partie adverse entend faire de l'exception (à savoir l'absence de délai pour quitter le territoire) la règle générale alors que l'article 74/14 § 1er prévoit explicitement :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. »

Attendu que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que les articles 1 à 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation

formelle des actes administratifs imposent à la partie adverse de motiver formellement et adéquatement ses décisions.

Que, si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé.

Que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons de fait et de droit sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, lequel constitue comme rappelé ci-dessus un contrôle de légalité.

Que le requérant est entré régulièrement sur le territoire du Royaume sur base d'un visa Schengen alors en cours de validité ;

Qu'il en résulte que la base légale de la décision attaquée n'est pas juste ;

Il revenait en effet à la partie adverse d'émettre un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 2° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers lequel dispose :

« 2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé; »

La partie requérante estime que les moyens sont sérieux."

2.2. De verzoekende partij houdt voor dat de artikelen 1 en 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet geschonden zijn omdat zij betwist dat er een risico op onderduiken bestaat. Zij verwijt de bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien en houdt voor dat er geen actueel en reëel risico op onderduiken bestaat. Zij wijst op haar voornemen te huwen en op het visum waarmee zij België is binnen gekomen.

De verzoekende partij weerlegt niet in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort en een geldige verblijfstitel op het ogenblik van haar administratieve aanhouding op 27 december 2019, rechtsgrond van de bestreden beslissing. De schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt door haar niet aangevoerd.

De bestreden beslissing maakt ook toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.” (eigen onderlijning)

Thans bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt

dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium, zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde minister een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven zonder een termijn te voorzien van vrijwillig vertrek indien, in dit geval, geen verblijfsaanvraag werd ingediend of geen gevolg is gegeven aan een vroegere gegeven verwijderingsmaatregel.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het land binnenkwam met een visum kort verblijf (bezoek aan haar broer), toegekend op 23 juni 2016. De verzoekende partij weerlegt niet dat de geldigheid van dit visum al lang is verlopen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat op 5 januari 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 ter kennis werd gebracht, dat ook al genomen werd in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken). Ook in dat bevel om het grondgebied te verlaten wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Deze beslissing is definitief en hiertegen werd geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingediend.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar voornemen tot huwen, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat een voornemen tot huwen geen verblijfsaanvraag is. Ter gelegenheid van de administratieve aanhouding op 5 januari 2019 verklaarde de verzoekende partij al twee jaar in België te verblijven bij de broer. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij informatie is gaan opvragen op 16 augustus 2019 (zie mail 16 september 2016 van de stad Bergen aan de Dienst Vreemdelingenzaken).

Ook ter gelegenheid van haar administratieve aanhouding op 27 december 2019 verklaarde de verzoekende partij in België te verblijven sinds 2016. Zij verklaarde vrijgezel te zijn, gaf de verblijfplaats niet op en blijkt dat de verzoekende partij niet ingeschreven is op een adres in België.

De verzoekende partij weerlegt niet dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorzien manier heeft trachten te regulariseren of dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2019. Uit deze concrete gegevens blijkt dat er een risico op onderduiken bestaat dat nog steeds reëel en actueel is. De gemachtigde van de bevoegde minister heeft bijgevolg een correcte toepassing van artikel 74/14 (ook van §2) van de Vreemdelingenwet gemaakt.

De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken in de voorbereidende werken van de wet van 21 november 2017 (zie hoger), met verwijzing naar de voorbeelden van het "*return handbook*" van de Europese Commissie. In dit citaat valt onder meer te lezen dat het niet voldoen aan een terugkeerbesluit als voorbeeld geldt, wat *in casu* het geval is.

Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening zou gehouden zijn met haar persoonlijke individuele situatie. De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing, zoals de melding van het voorgenomen huwelijk, evenwel de verklaring van de verzoekende partij op 27 december 2019 dat zij vrijgezel is, de relatie met haar broer, het feit dat de verzoekende partij geen medische problemen kenbaar maakte en het onderzoek dat artikel 8 van het EVRM vereist. De verzoekende partij verduidelijkt niet in het middel met welk dienstig gegeven geen rekening is gehouden.

Bovendien laat de verzoekende partij na aan te tonen wat het actueel belang is bij de grief dat een termijn voor vrijwillig vertrek had moeten worden voorzien.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit

op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke reden weer: de verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De bestreden beslissing preciseert dat de verzoekende partij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit is van de documenten, opgelegd in artikel 2 van de Vreemdelingenwet (met name een geldig paspoort en een geldige verblijfstitel), wat steun vindt in het administratief dossier, nu de verzoekende partij geen geldig visum meer heeft. Verder meldt de bestreden beslissing dat zij toepassing maakt van artikel 74/14, §3 en waaruit het risico op onderduiken bestaat: zij heeft niet getracht haar verblijf in België te regulariseren alhoewel dit verblijf dateert van 2016, en zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel van 5 januari 2019.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissing kent en begrijpt zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen gewag te maken van "artikel 7,2°" van de Vreemdelingenwet, luidt deze bepaling:

"2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

In dit geval is de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Terwijl artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziet onder de vereiste documenten:

"1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt."

De verzoekende partij weerlegt niet dat zij geen geldig visum heeft. De gemachtigde van de bevoegde minister kon dus gebruik maken van deze rechtsgrond. Het staat de verwerende partij vrij, indien de mogelijkheid bestaat om meerdere rechtsgronden te hanteren, zelf te beslissen op welke rechtsgrond de beslissing moet genomen worden. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aanvoert.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissing kent en begrijpt zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

2.4. De verzoekende partij maakt de schending van de artikelen 1, §1, 11°, 1, §2, 62 en 74/14, §3-1°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN